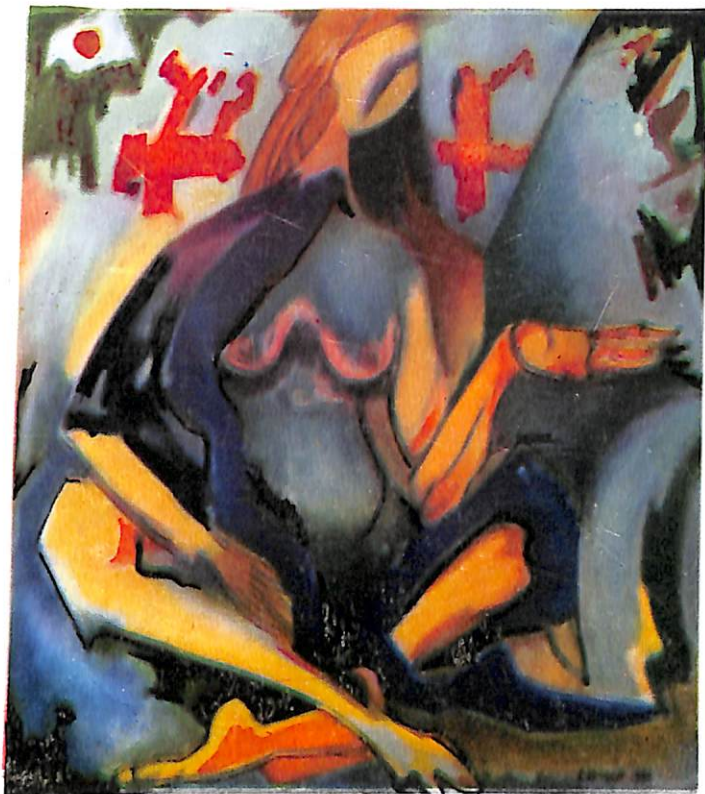

BIBLIOTEKA

854-3

91.80

BALIL GJINI

Proza

TRE
GISHT
NDER

UEGEN

BSH-3
qi 80

BALIL GJINI

TRE GISHT NDER

Proza

Shtëpia Botuese UEGEN
1996

Redaktor: Xhevahir Lleshi

Kopertina: Kastriot Dervishi

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara për botuesin

Botues: Xhevahir Lleshi
Shtëpia Botuese UEGEN
1996
Tel&Fax. 062 33486
062 322 44

Magjistarja

Të mirën e ke në gojë të nepërkës, kaq tha magjistarja dhe shkopi i thantë i ra nga dora. Në shpinë më rëndonte thesi me rrangullat e qiellit: copra të zbërdhulta kaltërsie, luleshegë të vyshkura yjesh, maska e allçinjtë e hënës. Teksa magjistarja dha shpirt, shkopi filloi të lëvizë, të spërdridhet dhe të shndrohet në një nepërkë të mrekullueshme pikaloshe. U ngrit përgjysmë në lartësi, nxorri gjuhën dhe më përqeshi gjithë naze, pastaj iku tutje. Me vite të tëra e kërkova gur më gur, mur më mur, ferrishte më ferrishte. Herë e humbja e herë e gjeja përsëri. Maska e hënës ma kishte shpuar thesin me rrangullat e qiellit dhe, duke derdhur prej andej yje dhe kaltërsi, ma kishte bërë peshën më të lehtë.

Më së fundi e takova përsëri. Në një lëndinë me bar të thatë ngrinte përgjysëm shtatin elegant. Flakën! Bari kërciste nën gjuhët e zjarrit, kurse ajo u ngrit dhe njëherë mes shtëllungave të tymit dhe u tund si një gisht mohues. Gërvisha me thua ciflat e shkrumbit të shtyllës kurrizore dhe poshtë tyre doli një gjerdan me perla lëbyrëse. E ngrita atë në dorë dhe, ashtu i varur poshtë, ai u shndrrua në një shkop të drunjtë thane.

Një telegram të gjatë vetes sime

Këtëj nga të shkruaj s'ndihem aq mirë. Siç e di dhe ti, (se ne të dy bashkë kemi qenë), gjithë fatkeqësia ime erdhi për shkak të një peme. Ishte natë dhe për këtë s'ishte nevoja të shikoje xixëllimat e yjeve, por dy flakëza qiriri në sytë e një maceje zullumqare, që nxintonte drejt lulishtes për të shqyer prenë e vet: një kocomi, të cilin e mbante mes dhëmbësh. Në këtë letër s'është vendi për të të spjeguar ç' duan ata qirinj në sytë e një maceje, ndërkohë që duhet ta kenë vendin në kishë, as për të të thënë se flakëza të tilla i kam parë në sytë e të gjithë meshkujve kur takojnë të dashurat. E, pra, atë natë s'kishte këmbë njeriu, sepse njerëzit e qytetit tonë merren me punë më serioze se sa një shëtitje: p.sh me mbledhje, me gjakosje hundësh për shkaqe parimore e plot të tjera sojesh: veçanërisht imitimi i gërshtërimit të trungjeve të hardhive (ata mpleksin këmbët në një krevat që e quajnë bashkëshortor) u jep një kënaqësi drithëruese. Të thashë, pra, që s'është nevoja të të shpjegoj se përse hardhitë e bëjnë këtë mpleksje në mes të

ditës, kurse njerëzit në mes të natës, të fshehur mbas gjithfarë perdesh, çelsash e bravash. Atë natë unë dhe ti (ti si gjithmonë i fshehur pas brinjëve të mia) shëtitnim krejt të qetë. Befas pamë, ose më mirë unë pashë, që në trotuarin përballë po vinte një pemë. Ajo, pasi u ra dy-tri herë në murin anësor këpucëve të mëdha të rrënjëve për t'i shkundur nga balta, u afrua drejt meje, dmth edhe drejt teje. U përkul mbi veshin tim për të thënë diçka, po aq sa përkulem edhe unë ku kafshoj bulkthin e veshit të të dashurës sime shtatshkurtër. Ishte një mështeknë e sëmurë nga lija, gjë që kuptohej fare lehtë nga njollat e bardha që kishte në trup e në duar. Ti më godite në brinjë dhe më pëshpërite nga brenda veshit se ishte turp të ndalonim në rrugë për të biseduar me një pemë, se njerëzit seriozë ndalojnë në rrugë vetëm atëherë kur duan të takojnë deputetë e ministra se...e plot fjali të tjera që fillonin me lidhësen graminoe "se", lidhëse e përdorur mjaft mirë nga intelektualët e qytetit tonë, kur analizojnë nëpër tribuna fenomenet e reja të jetës. Unë të kuptova shumë mirë: krenar që i përkisje asaj race të zgjedhurish, ti s'mund të më flisje ndryshe veçse me lidhësen "se", por dhe unë, siç e kemi biseduar me dhjetra herë të tjera, kam dobësitë e mia. Mbi të gjitha që ajo ishte e sëmurë dhe ishte e vetmja mështeknë në qytetin tonë. Qysh në fillim ti dyshove për flirtim nga ana e pemës. Këtë e kuptova nga dy përcëllima të vogla zjarri që më vinin që poshtë brinjëve, të cilat më shkaktoheshin nga dy flakëzat e qirinjve, të atyre pra që u ndizen në sy maceve, ose meshkujve, si të duash merre. Po të betohem në kokën e mështeknës që jo. Në ato çaste ajo më kërkoi veç një nder: t'i shëroja plagët meqë e dashura ime punonte në farmaci. Dashuria filloi më vonë. Filloi gjatë atyre mbasditeve kur unë

i lyeja plagët. Fatkeqësisht sëmundja e saj ishte e pashërueshme. Kjo ma shtoi dashurinë dhe keqardhjen. Se dashuria s'është gjë tjetër veçse keqardhje. Pasi i pronëson tiparet më të mira të të dashurës, tek i dashuruari vjen velja prej ngopjes, velje e cila lind pastaj neverinë; por mund të ndodhë dhe tjetra: të dashuruarit mund t'i vijë keq që tiparet e të dashurës s'do t'i ketë gjithmonë të vetat, që çdo ditë ato po firojnë dhe po kthehen në origjinën e fillimit: në baltë; e çfarëdolloji qoftë kjo baltë: e artë, apo e bajgët.

Dashuria me mëshateknën s'më kushtonte asgjë, sepse trupi i saj ishte i lakuriqtë dhe s'i ngjante fare trupit shtatshkurtër të së dashurës sime, i cili ishte i mbërthyer me gjithfarë pulla e susta. E di që do të thuash se një dashuri e tillë është mëkatore, siç e di që është e ndershme të dashurosh të gjitha fjalitë që fillojnë me lidhësen "se". Po unë s'i bëja keq asnjëri. Dhe mos harro: mëshatekna ishte krejt fillikate. Aty, tek dera e varrezave, ku kishte shtëpinë, vërtet i bënin heraherës shoqëri zogjtë, po ata me këngët e tyre ia lëndonin plagët më shumë; se edhe zogjtë, të thuash të drejtën, sikur janë prishur ca duke marrë zakonin e fjalomanisë së njerëzve. Ç'të bëjnë të shkretët: më thuaj me kë rri, të të them se cili je. Bile, siç e mora vesh më vonë, këto zakone kishin filluar të ndikonin dhe tek mëshatekna. Ajo, ndërsa përqafohej me mua, tinëz, me rrënjë, përqafonte e mbështillte koskat e një të vdekuri në varrin përballë. Ia fala tinzarllëkun, jo vetëm nga që rivali im ishte një i vdekur, por edhe nga që e dija që këtë e bënte e ndikuar nga vajzat e qytetit tonë. Asnjë e keqe s'më erdhi nga kjo. Fatkeqësia më ndodhi më vonë. E dashura ime (jo pema, por vajza farmacistë që ti e njeh) kishte filluar të dyshonte për gjithë ato tubeta e pomada që unë harxhoja dhe

sa herë takoheshim s' i ndizeshin më ata qirinj që shikohen tek macet. Sytë i kishin marrë një ngjyrë të flohtë. thua se notonin në ta copra parafine. I trembur ndaj këtij rreziku shkova të kërkoj pomada tek disenjatori më i talentuar i qytetit (edhe ky një nga intelektualët e "se"-së), i cili, për hir të miqësive që kishte me vajzat, mbante jo vetëm parfume, por edhe turlilloj ilaçesh e shishkash. S' u gabova. Në një kavalet të lënë mënjane, prej të cilit vinte akoma erë e freskët boje, ishte vizatuar një peisazh. Titulli poshtë: "Nudo". Ishin dy kodra në mes të të cilave ishte vizatuar një pemë. Çudi! Ndonëse pema kishte pamjen e një organi mashkullor, s' mund të thoshja që s' e njihja: po ato njolla të bardha, po ajo hijeshi e krehjes së floknajës së gjelbër si të mështeknës sime. Kurse ajo rrumbullaksi e kodrave, sa më shumë e shikoja, aq më shumë më krijonte ndjesinë e përkëdheljes. Në fillim s' e kuptova nga se më shkaktohej një ndjesi e tillë, por pastaj...pastaj...dreqi ta hajë! Një kurbë të tillë rrumbullaksie kishin dhe dy hënëzat e të dashurës sime farmaciste. E vështrova disenjatorin në sy. Ai ia shkrepri të qeshurit. Pra gjithçka ishte e vërtetë. Unervozova. Mirë vithet e të dashurës sime (derisa do vetë) mund të variojnë sa nga një studio disenjatori në tjetrën, herë në formë kodrash, herë në formë mollësh e bostani, a gjithfarë perimesh të tjera, po mështekna ç' donte aty? Dhe për më keq: e përçudnuar si çdo gjë që prek dora dhe syri njerëzor.

T'i tregova të gjitha këto, sepse në çaste të tilla ti je shkëputur prej meje, prej çilimillëqeve të mia. -siç i quan vetë. - dhe je marrë me punë të tjera serioze (gjithnjë siç i quan vetë). Çastin e grindjes ti e di. E di dhe mbërritjen e ambulancave dhe shtrimin tim në spitalin psikiatrik. Siç di

dhe unë që ti u fyejte shumë nga të qeshurat e mjekëve dhe veçanërisht nga ajo fraza: ky i marri na dashka një pemë. fyerje që të bëri të shkëputesh përgjithmonë prej meje.

Të thashë qysh në fillim që këtu s'ndihem aq mirë. Shkaku është mungesa e mështeknës. Njollat e ndryshme në përparëset e infermiereve ma bëjnë më të dhimbshëm kujtimin për të... Shpesh ndjej një boshësi të tillë brenda vetes sa më duket se do të fluturoj. Kjo vjen nga mungesa e materisë (dmth nga ty). Në çaste të tjera ndjej një si gërryerje në organet e sipërme. Më duket se mes tyre çan me rrënjë e do të mbijë një pemë. Tani, pasi të hapësh fjalorët dhe enciklopeditë serioze. dua të më përgjigjesh: a pllenohet një pemë përmes gojës së një mashkulli vetëm me puthje? Po qe se po thuaju këtyre mjekëve të çmendur të më nxjerrin nga spitali dhe të më shtrojnë në një maternitet; pas...(ti e di kohën e shtatzanisë) do të lind një mështeknëzë. Qysh tani je i ftuar.

Unë, pjesa jote e divorcuar.

Gallosnja e vjetër

Një mbasdite në dhomën time hyri një galloshe e vjetër. U ul e heshtur në fund të krevatit dhe më nguli sytë e zinj llastikorë.

- E, - më tha - çuditësh me mua, ë?! Me vete thua: nga më mbiu në prag kjo zhardë plakë.

- Ju lutem - belbëzova i zbehtë - po unë s'ju njoh fare.

Unë...

- Aaa! Po unë prandaj kam bërë gjithë atë rrugë çalë-çalë, përt'u njohur së bashku. Jam e nëndheshmja, e pabukura, e poshtëruara.

- Asgjë s'po kuptoj!...

- S'ke si ta kuptosh, se po ta kuptoje s'vija këtu. Ja, merr qytetin tuaj: lart janë perënditë, ëngjëjt. Poshtë janë demonët, djajtë. Sipër tij janë bustet, pemët, zogjtë; janë puthjet, të qeshurat, tradhëtitë dhe brengat e vogla. Poshtë janë ujrat e zeza, gjirizet, sëmundjet. Lart është kundërmimi, poshtë është kutërbimi.

- Ju po flisni në mënyrë të tillë sa po më detyroni të ze hundët me dorë.